

Svědčí-li ostatní obsah památníku o pohnutkách a vzniku posledního pořízení, mohl míti význam jen pro rozhodnutí sporu o jeho platnost. Nyní, když spor ten byl vyřízen smírem, pozbyl obsah ten toho významu a netřeba ho již pro soudní posouzení závěti. Není věci soudu řešiti otázky, zda má obsah ten význam památkový nebo paleografický, neboť není účelem předpisů § 68 nesp. pat. a § 285 jedn. ř., zachovávat listiny pro jich význam památkový nebo paleografický, činiti opatření o nich, a odnímatí je jejich majitelům z těchto důvodů. Poukaz stěžovatelky na předpis § 285 jedn. ř., jednající i o jiných důležitých listinách, nevztahuje se na listiny rázu intimního, jakou jest předložený památník, nýbrž na listiny, jež mají význam pro majetková práva stran, jako svatební smlouvy, dědické smlouvy, listiny darovací atd., čemuž při památníku není. Neposoudil tedy rekursní soud věc mylně po právní stránce. Pokud stěžovatelka uplatňuje i důvody vhodnosti, jest jí odpověděti, že tam, kde důvody vhodnosti jsou v rozporu s právem majetkovým, s právem vlastnickým, musí mu ustoupiti. Majitelka památníku mohla zajisté právem sama vyříznouti z památníku listy obsahující závěť a jen tyto soudu předložiti a tu by otázka vydání ostatního obsahu památníku asi ani nebyla přišla na přetřes. Předložila-li však z vlastní vůle celý památník, aby tak předešla možným výtkám formálním, a vyhradila-li si současně navrácení ostatního obsahu památníku mimo listy obsahující závěť, nemůže jí toto poctivé jednání býti na újmu, nemůže míti v zápětí ztrátu práva na vrácení ostatního obsahu památníku, který není závětí a který byl zůstavitelem věnován jen jí a jenž se takto stal jejím majetkem.

Čís. 13256.

Úprava pachtovného (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Spoluúčastní-li se služka, mající také jiný obor působnosti (v domácnosti, v obchodních místnostech) při polních pracích se zaměstnavatelem (pachtýřem) a se členy jeho rodiny jen na výpomoc, není vyloučen nárok pachtýřův podle § 1 vl. nař.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, R II 574/33.)

Žádost pachtýřů o úpravu pachtovného o b a n i ž š í s o u d y z a m í t l y, r e k u r s n í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: Podle § 1 vládního nařízení čís. 164/33 jest oprávněn pachtýř zemědělských pozemků, který spachtovaný pozemek sám nebo se svou rodinou obdělává, žádati úpravu pachtovného sjednaného před 1. říjnem 1932. V tomto případě tomu však tak není, neboť pachtýř neobdělává spachtované pozemky sám se svou rodinou, neboť má také služebnou k tomu účelu, které platí 120 Kč měsíčně.

N e j v y š š í s o u d z r u š i l u s n e s e n í o b o u n í ž š í c h s o u d ů a v r á t i l v ě c s o u d u p r v ě s t o l i c e, b y z n o v u j e d n a l a r o z h o d l.

D ů v o d y:

Rozhodnutí rekursního soudu je nezákonné, pokud tvrdí, že pachtýři nepřísluší nárok na úpravu pachtovného podle § 1 vl. nař. čís. 164/33, poněvadž prý sám se svou rodinou neobdělává spachtované pozeniky, nýbrž má také služku k tomu účelu. Z přípisu obecní rady v O. neplyne, že manželé Ř-ovi, nevěnující se sami se svou rodinou obdělávání polí, mají služku výhradně k tomuto účelu. Jen, kdyby tomu tak bylo, neměli by navrhovatelé nárok na úpravu pachtovného. Jestliže však služka mající také jiný obor působnosti (v domácnosti, v obchodních místnostech), při polních pracích se zaměstnavatelem a členy jeho rodiny se jen na výpomoc spoluúčastnila, není vyloučen nárok podle § 1 cit. vl. nař. Všecky tyto okolnosti bude nutno náležitě zjistiti a pak pachtovné pro obě eventuality (placené v pšenici či žitu) upravit, dojde-li soud k názoru, že nárok na úpravu pachtovného je oprávněn.

Čís. 13257.

Děje-li se provoz hostinské živnosti na účet žalované manželky, nikoliv na účet jejího manžela, není vyloučeno použití § 3 vyživ. zák., i když manžel žalované jest vedle ní v živnosti činným a něco si přivydělává dohazováním dobytka. Činnost manžela v živnosti žalované manželky byla by výdělečnou jen, kdyby ji konal v úmyslu výdělečném.

Dovoluje-li manželka manželu živiti se z jejích zásob, umožňuje mu nehleděti si výdělečné činnosti.

Hostinská koncese o sobě, i když ji její majitel neprovozuje sám, jest »jměním«.

Skutečné provedení bezvýsledné exekuce se nevyžaduje k nároku podle § 3 vyživ. zák.

(Rozh. ze dne 3. února 1934, Rv II 531/32.)

Manžel žalované byl uznán právoplatně povinným platiti nezl. žalobkyni výživné. Ježto výživné neplatil, domáhala se nezl. žalobkyně placení výživného na žalované, tvrdíc, že žalovaná, ač k tomu není podle zákona povinna, vyživuje svého manžela, čímž mu umožňuje, že si nehledí výdělečné činnosti, aby mohl dostáti své vyživovací povinnosti. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud vzal za podklad svého rozhodnutí zjištění, že manžel žalované jest majitelem hostinské koncese, kterou financuje žalovaná, že její manžel žije s ní ve společné domácnosti, jest v provozu hostinské živnosti činným vedle žalované, stravuje se podle hladu a chuti ze zásob, které jsou v živnosti a domácnosti, nejlépe se žalovanou a svou rodinou